

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.870 van 29 mei 2018
in de zaak A. 224.953/XIV-37.683**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Selma Benkhelifa
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 6 april 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 200.686 van 5 maart 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 16 april 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste onderdeel van het enige middel aanvoert, wordt in het bestreden arrest weldegelijk rekening gehouden met de veiligheidssituatie in Jalalabad. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen steunt zich daarbij uitgebreid op de informatie vervat in het rechtsplegingsdossier. Waar verzoeker thans een “Standpunt Amnesty International 26.02.2018” bijbrengt, blijkt uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan niet dat hij dit stuk heeft voorgelegd aan de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen zodat deze het evident niet in zijn beoordeling kon betrekken. In de mate dat verzoeker betwist dat het gegeven dat hij meermaals probleemloos een maand in Jalalabad heeft doorgebracht zou betekenen dat hij “er nu zonder probleem zou kunnen terugkeren gezien de situatie zeer volatiel is”, raakt zijn uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Waar verzoeker bovendien nog stelt dat er “een groot verschil [is] tussen een kort bezoek om een zieke moeder bij te staan en het constant leven in Jalalabad”, gaat hij eraan voorbij dat in de aanvankelijk bestreden beslissing en in het bestreden arrest wordt vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde reden van terugkeer. Het eerste middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. In het tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat geen rekening wordt gehouden met zijn verwesterd profiel, waardoor hij geen afdoende bescherming zou krijgen van de autoriteiten, en met het feit dat hij geen duurzaam netwerk heeft in Jalalabad. Wat zijn beweerd verwesterd profiel betreft, moet ook hier worden vastgesteld dat verzoeker dit element niet als dusdanig heeft aangebracht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en hij vermag dit niet voor het eerst te doen in de graad van administratieve cassatie. Verzoeker heeft er voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel op gewezen dat hij zijn leven heeft opgebouwd in België en zich ernstig heeft geïntegreerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest, op basis van verzoekers verklaringen en de informatie vervat in het rechtsplegingsdossier, echter vast dat “mag [...] worden aangenomen dat verzoeker, een gezonde jongeman van beroepsleeftijd die erin geslaagd is probleemloos telkens een maand in Jalalabad te verblijven, enige scholing heeft genoten, Pashtou (de voertaal in Jalalabad) spreekt, en voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien” en dat “[v]erzoekers integratie in België [...] aan het voorgaande geen afbreuk [vermag] te doen”. Wat de vermeende afwezigheid van een netwerk in Jalalabad betreft, worden in het bestreden arrest de vaststellingen op dat vlak in de aanvankelijk bestreden beslissing bijgetreden. Zo wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing onder meer vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn verblijven in Jalalabad telkens door familie werd opgevangen en dat verzoeker mogelijk aan de slag kan in de winkel van zijn oom “die zich eerder al behulpzaam heeft opgesteld en [verzoeker] van dienst was”. Verzoeker maakt geen schending van artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980

‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ aannemelijk. Het tweede middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

3. Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op de artikelen 7, 8 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’, blijkt niet dat hij de schending van die bepalingen heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker vermag dit niet voor het eerst te doen in de graad van administratieve cassatie. Bovendien blijkt uit de lezing van het derde middelonderdeel dat verzoeker in wezen een nieuwe beoordeling van zijn behoefte aan subsidiaire bescherming tracht te bekomen. Dergelijke vraag raakt echter de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het derde middelonderdeel is kennelijk niet-ontvankelijk en er is derhalve geen reden om in te gaan op het verzoek om vier prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negenentwintig mei tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams